

BÀI KHÔNG TÊN SỐ 11

CUỐI DÒNG SÔNG KHÔ

Vũ Thành An

Em thuốt tha như một câu thơ hắt hiu trong ngàn lời đêm chờ,
Mây đã đem mưa về chưa, tưới lên cho vườn tình thay mùa.

Ta đòi lẽ dòng sông khô chờ uống lời em
Cây trở lá và đơm hoa, chờ gió lộng bao

ru là giấc đời chiều thu. Tình ngỡ như trong một giấc mơ, tưởng
la, thả giấc mộng đời xa. Cuộc sống với tháng ngày khắt khe, để

đã qua đi nhưng nào ngờ, gặp nhau trong phút giây nhiệm màu, rồi
lỡ đi đôi môi dậy thì, một khi đã đắm say vội vàng, thì

xa nhau theo tháng ngày lên đèn. Tim đã héo khô, mi đã thâm quầng, đâu
trăm năm ngỡ ngác đời lang thang. Em xin hiến dâng anh trái yêu đầu, xin

còn làn môi ẩm, đâu còn màu xanh tóc. Ta đốt lên ngọn lửa yêu
cả đời che dấu, xin một đời nương náu. Anh hãy cho em lời yêu

thương, ngắt ngây trên dòng tình mê cuồng. Em sầu úa giọt lệ
thương, dặt em sang thăm miền Thiên đường. Em rồi cúi đầu xin

sương, đổ xuống vực đau thương cả kiếp đời buồn đơn.
vâng, cầu mong được riêng anh, và suốt đời tin anh.